

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-161)

Dec (2) / 2013

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 9
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....14
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....21
6. திருவிருத்தம்.....27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 138)

846. அத்ருத:

மற்றவர்களுடைய நிழலில் புகுந்து அவர்களுடைய உள்ளத்தைக் கைக்கொள்ளுதல், தன்னைத் த்யானித்தபடி உள்ளவர்களுடைய உள்ளத்தில் புகுந்து வசீகரித்தல், உயிருடன் உள்ளபோதோ அல்லது உயிரற்றபோதோ ஒருவருடைய சரீரத்தில் புகுதல், குளம் வெட்டுதல் முதலான நற்செயல்களில் ஈடுபட வைத்தல் என்பதான நான்குவிதமான செயல்களைச் செய்தபடி இருந்தாலும், அவற்றால் கட்டுப்படாமல் உள்ளவன். இதன் மூலமாக இவனுடைய நினைத்தபடி செயலாற்றுதல் என்பதான “காமாவஸாயித்வம்” என்பதன் அதிசயம் உரைக்கப்பட்டது. இவன் செய்த ஒரு நிகழ்ச்சி - பரமபதத்திற்குப் போகத் தகுதியான ஸித்திகள் பெறாமல் இருந்தபோதிலும், ஒரு அந்தணனின் எட்டு குழந்தைகளைத் தனது ஸங்கல்பத்தால் பரமபதம் போகவைத்தான் (ஸந்தானகோபாலம் என்னும் நிகழ்வு). பரமபதம் போனவர்கள் மீண்டும் திரும்புதல் இல்லை என்பதான விதியை மாற்றி, அக்குழந்தைகளை மீண்டும் இங்கு வரச்செய்தான். ஆக இவன் நினைத்தால் சித், அசித் முதலானவற்றையும், அவற்றின் ஸ்வரூபத்தையும் மாற்றும் திறன் கொண்டவன் என்னும்போதிலும், ஏதோ ஒரு சில காரணங்களுக்காக, அவற்றை மாற்றாமல் உள்ளான் என்று தேறுகிறது.

847. ஸ்வத்ருத:

மந்த்ரம், மூலிகை, தவம், த்யானம் முதலானவைகள் கிட்டப்பெற்ற ஸம்ஸாரிகளுடைய அஷ்டமாஸித்திகள் என்னும் ஐச்வர்யங்களைக் காட்டிலும், இவனுடைய ஐச்வர்ய மேன்மை அடுத்து கூறப்படுகிறது. அதாவது அவர்களைப் போன்று இவனுடைய ஐச்வர்யம் இல்லாமல், இவை இவனுக்கு இயல்பாகவே உள்ளதாகும்.

848. ஸ்வாஸ்ய:

ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கியபடி இருக்காமல், முக்திதசையில் ப்ரவேசிக்கும் முக்தர்களுடைய “அந்த நேரத்தில் உண்டாகும் ஐச்வர்யம்” போன்று இல்லாமல், எப்போதும் வெளிப்பட்டபடி உள்ள ஐச்வர்யம் கொண்டவன்.

849. ப்ராக்வம்ச:

எப்போதும் முக்தர்களாக உள்ள நித்யஸூரிகளுக்கும் உற்பத்தி இடமாக உள்ளவன். அதாவது, அனைத்தும் அனைத்துவிதத்திலும் அவனுடைய இச்சையைப் பின்பற்றியே செல்கின்றன என்னும் கருத்தில் எந்தவிதமான விவாதங்களும் இல்லாமையால், நித்யஸூரிகளுடைய ஸ்வரூப வெளிப்பாடும் இவனுடைய கட்டுப்பாட்டிலேதான் உள்ளது என்று கருத்து. ததா அஷ்டகுணைச்வர்யம் நாத ஸ்வாபாவிகம் பரம் நிரஸ்தாதிசயம் யஸ்ய ததஸ்தோப்யாமி கிம் த்வஹம் – நாதனே! எனது ஐச்வர்யம் போன்று எட்டுமடங்கு கூடுதலாக உள்ள அதிசயிக்கத்தக்கது, தனக்கு மேல் ஏதும் இல்லாததும் ஆகிய பரவஸ்துவை நான் என்னவென்று துதிக்கப்போகிறேன் – என்றது காண்க.

850. வம்சவர்த்தந:

அந்த நித்யஸூரிகளைக் காட்டிலும் இவன் மேன்மையாக உள்ளதற்குக் காரணமான தன்மை கூறப்படுகிறது. கீழே உரைக்கப்பட்ட தனது ஸந்தாநபூதர்களாகிய நித்யஸூரிகளின் வம்சத்தை வளர்ப்பவன். ப்ரணத: அஸ்மி அநந்தஸந்தானம் – தனது அடியார்கள் சூழ உள்ள அவனை நான் வணங்குகிறேன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 161)

மேலே கூறப்பட்ட வரிகளில் (அத்யாத்ம உபநிஷத் தொடங்கி மஹாநாராயண உபநிஷத் முடிய உள்ள வரிகள்) ப்ரஹ்மமானது ப்ரக்ருதியின் குணங்களை எடுத்துக் கொள்கிறது என்பது மறுக்கப்பட்டு, அந்த வாதம் பொருத்தமற்றது என்றும், ப்ரஹ்மம் சரீரத்துடன் தொடர்புள்ளது என்பது தள்ளப்படவேண்டியது என்றும்; கர்மத்தின் அடியாக ஏற்படும் சரீரத்தொடர்பு அற்றது என்றும்; திருக்கல்யாணகுணங்களும் கல்யாணகுண ரூபமும் உடையது என்றும் கூறப்பட்டது. தனது அளவற்ற கருணை காரணமாக அந்த ஸர்வேச்வரன், தன்னுடைய உபாஸகர்கள் உபாஸிப்பதற்கு ஏதுவாக, மேலே கூறப்பட்ட பல ரூபங்களில், தனது விருப்பம் காரணமாகவே தேவமனித சரீரங்களில் தோன்றுகிறான் என்பதைக் கீழே உள்ள வரிகள் உரைக்கின்றன:

- தைத்திரீய ஆரண்யகம் (3-14) - அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே - பிறப்பற்றவன் என்றபோதிலும் பலவாகத் தோன்றுகிறான்.
- கீதை (4-6) - அஜோபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாம் ஈச்வரோபி ஸந் ப்ரக்ருதிம் ஸவாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம் யாத்மமாயயா - நான் பிறப்பற்றவனாகவும் அழிவற்றவனாகவும் உள்ளபோதிலும், அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஈச்வரனாக உள்ளபோதிலும், எனது ப்ரக்ருதியை வசப்படுத்தியவனாக, எனது யோகமாயை காரணமாக வெளிப்படுகிறேன்.

- கீதை (4-8) - பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம் - நல்லவர்களைப் பாதுகாப்பதற்கும், தீயவர்களை அழிப்பதற்கும் நான் தோன்றுகிறேன்.

இங்கு [கீதை(4-8)] ஸாதுக்களே உபாஸகர்கள் எனப்பட்டனர். அவர்களுடைய பாதுகாப்பே இங்கு பரக்க உரைக்கப்பட்டது. தீயவர்களை அழித்தல் என்பது இரண்டாம் பக்ஷமாகவே உரைக்கப்பட்டது; காரணம் அவன் அந்தச் செயலைத் தனது ஸங்கல்பத்தினால் மட்டுமே செய்ய இயலும். மேலும் கீதையில் (4-6) கூறப்பட்ட “ப்ரக்ருதி ஸ்வாம்” என்பது அவனுடைய ஸ்வபாவத்தைக் குறிக்கும். அதாவது, தனது ஸ்வபாவத்துடன் கூடியவனாக, இங்கு உள்ளவர்களின் ஸ்வபாவத்தைக் கைக் கொள்ளாமல் - என்று பொருள். அந்த ச்லோகத்தில் (கீதை: 4-6) உள்ள “ஆத்மமாயயா” என்பது தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினால் உண்டாகும் ஞானத்தால் - என்று பொருள் தரும். மாயா என்ற பதத்தை ஞானம் என்ற பதத்துடன் ஒத்த பொருள் கொண்டதாக நிகண்டுகளில் - மாயா வயுநம் ஞானம் - என்று கூறுவது காண்க. பகவான் பராசரர் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் கீழே உள்ளது போன்று உரைக்கிறார்.

- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-7-69) - ஸமஸ்தா: சக்தயச்வைதா ந்ருப யத்ர ப்ராதிஷ்டிதா: தத் விச்வரூப வைரூப்யம் ரூபமந்யத்தரேர் மஹத் - அரசனே! எப்போது இந்தச் சக்தி அனைத்தும் புலப்படுகிறதோ அந்த இடத்தில் ஸ்ரீஹரி தனது உண்மையான ரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட மற்றொரு ரூபத்தில் உள்ளான் என்பது கருத்து.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-7-70) - ஸமஸ்த சக்தி ரூபாணி தத்கரோதி ஜநேச்வர தேவ திர்யங் மநுஷ்யாக்ய சேஷ்டாவந்தி ஸ்வலீலயா - தனது லீலை காரணமாக அனைத்து சக்திகளும் கொண்டதான தேவன், விலங்கு, மனிதன் முதலான பல ரூபங்களில் வருகிறான்.

- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-7-71) - ஜகதாம் உபகாராய ந ஸா கர்மநிமித்தஜா - இந்த உலகிற்கு உபகாரம் செய்யும் பொருட்டு இப்படிப் பல சரீரங்களில் தோன்றுகிறான் என்பது அல்லாமல், அந்தச் சரீரங்கள் அவனுக்குக் கர்மம் காரணமாக வந்தது அல்ல.

மஹாபாரதத்திலும் இப்படிப்பட்ட ப்ரக்ருதி தொடர்பற்ற ரூபங்களானவை, உபாஸனை செய்ய ஏதுவாகவே வருகின்றன என்பதை - ந பூத ஸங்கத் ஸம்ஸ்தானோ தேஹோஸ்ய பரமாத்மந: - அவனுடைய திருமேனியானது பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையால் ஏற்படுவது அல்ல - என்றது காண்க. ஆக இப்படிப்பட்ட பல ரூபங்களில் உள்ளது ப்ரஹ்மமே என்றும், இப்படியாக உள்ள நிலை ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வபாவமே என்றும் அறியவேண்டும். ஆகவே கண்களிலும், ஆதித்யமண்டலத்திலும் உள்ளவன் பரமாத்மாவே என்றும், அவன் ஜீவாத்மா அல்லது ஆதித்யன் போன்றவர்களைக் காட்டிலும் மேலானவன் என்றும் தேறுகிறது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 161)

திருமந்த்ரத்தில் அனைவருக்கும் உள்ள அதிகாரமும் வரையறையும்

மூலம் – இது ப்ரணவ சதுர்த்திகளையொழிந்தபோது ஸர்வாதிகாரம் என்னுமிடம் ஸ்ரீவராஹ புராணத்தில் கைசிகத்வாதசீ மாஹாதம்யத்திலே நமோ நாராயணேத்யுக்த்வா ச்வபாக: புநராகமத் என்கிற வசந்தாலே காட்டப்பட்டது. இவ்வர்த்தம் “நாமம் சொல்லில் நமோ நாராயணமே” என்றும், “நன் மாலை கொண்டு நமோ நாராயணா” என்றும், “நாவாயிலுண்டே நமோ நாராயணாவென்று ஓவாதுரைக்கும் உரையுண்டே” என்றும் சொல்லுகிற பாசுரங்களாலும் ப்ரஸித்தம். இது ப்ராஹ்மணாதிகளுக்கு அதீதமான க்ரமத்திலே ப்ரணவத்தோடே கூட அஷ்டாசஷரமாயிருக்கும்.

விளக்கம் – திருமந்த்ரத்தில் முதலில் உள்ள ப்ரணவம் (ஓங்காரம்) மற்றும் இறுதியில் உள்ள “ஆய” என்னும் நான்காம் வேற்றுமை உருபு ஆகிய இரண்டையும் நீக்கினால், இந்த மந்த்ரத்தை அனைவரும் உச்சரிக்கலாம் என்பதை, ஸ்ரீவராஹபுராணத்தில் உள்ள கைசிக த்வாதசீ மாஹாதம்யத்தில் நமோ நாராயணேத்யுக்த்வா ச்வபாக: புநராகமத் – “நமோ நாராயணா” என்று கூறியபடி நாய் மாமிஸம் உட்கொள்ளும் தாழ்ந்த பிறவியில் வந்த நம்பாடுவான் மீண்டும் வந்தான் – என்ற வரி மூலம் அறியலாம். இதே கருத்து கீழே உள்ள பாசுரங்களில் காணப்படுகிறது:

- பெரியதிருமொழி (6-10-1) - நாமம் சொல்லில் நமோ நாராயணமே - ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமத்தை உச்சரிக்கும்போது “நமோ நாராயணா” என்று கூறவேண்டும்.
- முதல்திருவந்தாதி (27) - நன் மாலை கொண்டு நமோ நாராயணா - “நமோ நாராயணா” என்னும் சிறந்த மாலையைக் கொண்டு.
- முதல்திருவந்தாதி (95) - நாவாயிலுண்டே நமோ நாராயணாவென்று ஓவாதுரைக்கும் உரையுண்டே - வாயில் நாக்கும், இடைவிடாமல் உரைக்கும் நமோ நாராயணா என்னும் மந்த்ரமும் உள்ளது அல்லவா

அந்தணர்களுக்கு இந்தத் திருமந்த்ரமானது ஓதப்பட்ட முறையில், ப்ரணவத்துடன் சேர்ந்து எட்டு எழுத்துடைய மந்த்ரமாக உள்ளது.

மூலம் -

வைதிகம் தாந்த்ரிகம் சைவ ததா வைதிகதாந்த்ரிகம்
த்ரிவிதம் கர்ம ஸம்ப்ரோக்தம் பஞ்சராத்திரம்ருதார்ணவே

வைதிகம்ப்ராஹ்மணாநாம் து ராஜ்ஞாம் வைதிகதாந்த்ரிகம்
தாந்த்ரிகம் வைச்யசூத்ராணாம் ஸர்வேஷாம் தாந்த்ரிகம் து வா

அஷ்டாசஷ்ரஸ்ச யோ மந்த்ரோ த்வாதசாஷ்ர ஏவ ச
ஷ்டாசஷ்ரஸ்ச யோ மந்த்ரோ விஷ்ணோரமிததேஜஸ:

ஏதே மந்த்ரா: ப்ராதாநாஸ்து வைதிகா: ப்ராணவைர்யுதா:
ப்ரணவேந விஹீநாஸ்து தாந்த்ரிகா ஏவ கீர்த்திதா:

ந ஸ்வர: ப்ரணவ: அங்காநி நாப்யந்யவிதயஸ்ததா
ஸ்த்ரீணாம் து சூத்ரஜாதீநாம் மந்த்ரமாத்ரோக்திரிஷ்யதே

என்கிறபடியே ப்ரணவம் ஒழிந்தபோது,

தத்ரோத்தராயணஸ்யாதி: பிந்துமாந் விஷ்ணுரந்தத:

பீஜமஷ்டாசுரஸ்ய ஸ்யாத் தேநாஷ்டாசுரதா பவேத்

என்கிற ப்ரக்ரியையாலே எட்டெழுத்தும் அநுஸந்தேயமாக விதிக்கப்பட்டது.

விளக்கம் –

- வைதிகம் தாந்த்ரிகம் சைவ ததா வைதிகதாந்த்ரிகம் த்ரிவிதம் கர்ம ஸம்ப்ரோக்தம் பஞ்சராத்ராம்ருதார்ணவே – பாஞ்சராத்ரம் என்னும் பாற்கடலில் கர்மமானது வைதிகம், தாந்த்ரிகம், வைதிகதாந்த்ரிகம் என்னும் மூன்றுவிதமாக உள்ளது என்று கூறப்படுகிறது
- வைதிகம்ப்ராஹ்மணாநாம் து ராஜ்ஞாம் வைதிகதாந்த்ரிகம் தாந்த்ரிகம் வைச்ய சூத்ராணாம் ஸர்வேஷாம் தாந்த்ரிகம் து வா – அந்தணர்களுக்கு வைதிகமான கர்மங்கள், சூத்ரீயர்களுக்கு வைதிக தாந்த்ரிகமான கர்மங்கள், வைச்யர்கள் மற்றும் சூத்திரர்களுக்கு தாந்த்ரிக கர்மங்கள், அனைவருக்கும் தாந்த்ரிகமான கர்மங்கள் என்று உண்டு
- அஷ்டாசுரர்ச்ச யோ மந்த்ரோ த்வாதசாசுர ஏவ ச ஷ்டாசுரர்ச்ச யோ மந்த்ரோ விஷ்ணோரமிததேஜஸ: - அஷ்டாசுரம் (எட்டெழுத்து – நமோ நாராயணா), த்வாதசாசுரம் (பன்னிரண்டு எழுத்து – நமோ பகவதே வாஸுதேவா), ஷ்டாசுரம் (ஆறு எழுத்து – நமோ விஷ்ணவே) என்னும் மந்த்ரங்கள் எல்லையற்ற தேஜஸ் உள்ள விஷ்ணுவின் மந்த்ரங்கள் ஆகும்
- ஏதே மந்த்ரா: ப்ராதாநாஸ்து வைதிகா: ப்ராணவைய்யுதா: ப்ரணவேந விஹீநாஸ்து தாந்த்ரிகா ஏவ கீர்த்திதா: - இந்த மந்த்ரங்களுடன் ப்ரணவம் சேர்க்கும்போது, அவை வைதிக மந்த்ரங்களாகின்றன. ப்ரணவம் சேராதபோது அவை தாந்த்ரிக மந்த்ரங்கள் ஆகின்றன

- ந ஸ்வர: ப்ரணவ: அங்காநி நாப்யந்யவிதயஸ்ததா ஸ்த்ரீணாம் து சூத்ரஜாதீநாம் மந்த்ரமாத்ரோக்திரிஷ்யதே - பெண்களுக்கும், சூத்ரர்களுக்கும் மூலமந்த்ரத்தில், நாராயணா என்பதைத் தொடர்ந்து “ஆய” என்பது இல்லாமல் மட்டுமே அதிகாரம் உண்டு. மேலும் அவர்களுக்கு ஸ்வரம், ப்ரணவம், அங்கவிதிகள் முதலானவை இல்லை. மந்த்ரத்தை ஜபித்தல் மட்டுமே சாஸ்த்ரம் கூறுகிறது

இப்படியாக ப்ரணவம் என்பது உச்சரிக்கப்படாமல் உள்ளபோது, நாரதீயகல்பத்தில் (1-27) - தத்ரோத்தராயணஸ்யாதி: பிந்துமாந் விஷ்ணுரந்தத: பீஜமஷ்டாஷ்டரஸ்ய ஸ்யாத் தேநாஷ்டாஷ்டரதா பவேத் - அஷ்டாஷ்டரத்தில் உள்ள நார, அயந என்னும் பதங்களில், அயந என்னும் பதத்தில் உள்ள “அ” என்பது விஷ்ணுவைக் குறிக்கும்; அதனுடன் “ம்” என்னும் எழுத்தை இணைத்தால், “அம்” என்பது கிட்டும்; இதுவே அஷ்டாரஷ்டத்திற்கான பீஜமாகும்; இவ்விதம் செய்வதால், எட்டெழுத்து கொண்ட மந்த்ரமாகிறது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, எட்டெழுத்து மந்த்ரமானது எப்போது கூறப்படவேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்டது.

மூலம் - ப்ரணவமொழிந்தாலும் அது கூடினாலுமுள்ள பலம் இவ்வதிகாரிகளுக்கு உண்டென்னுமிடம்:

கிம் தத்ர பஹுபிர்மந்த்ரை: கிம் தத்ர பஹுபிர்வ்ரதை:

நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ர: ஸர்வார்த்தஸாதக:

இத்யாதிகளாலே ஸித்தம். இப்படி ப்ரணவமொழிய அஷ்டாஷ்டரமானபோது ப்ரணவத்தில் அர்த்தமெல்லாம் இப் ப்ரணவப்ரதிச்சந்தமாக சாஸ்த்ரம் வகுத்த அஷ்டரத்திலே ப்ரதமாஷ்டரம் ஸர்வஸங்க்ரஹமான கணக்கிலே சுருங்க அநுஸந்தேயம். மத்யமாஷ்டரத்தில் பொருளும் அர்த்தஸித்தமாம். இதில் த்ருதீயாஷ்டரத்தில் சொல்லுகிற ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளும் நமஸ்ஸில் த்விதீயாஷ்டரத்தில் ப்ரக்ருதியாலே அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் – திருமந்திரத்தை ஜபிக்கும்போது ப்ரணவத்தை நீக்கி உச்சரித்தாலும், அதனுடன் சேர்த்து உச்சரித்தாலும் அதனால் பலன் நிச்சயமாக உண்டாகும் என்பதை நாரதீயகல்பம் (1-41) - கிம் தத்ர பஹுபிர்மந்த்ரை: கிம் தத்ர பஹுபிர்வ்ரதை: நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ர: ஸர்வார்த்தஸாதக: - தேவையான பலனை அடைவதற்கு பல மந்த்ரங்களால் என்ன பயன் உள்ளது? பல விரதங்களால் என்ன பயன் உள்ளது? “நமோ நாராயணாய” என்னும் மந்த்ரம் மட்டுமே அனைத்து பலன்களையும் அளிக்கவல்லதாக உள்ளது – என்றது காண்க. இவ்விதம் ப்ரணவத்திற்குப் பதிலாக “அம்” என்று திருமந்திரத்தில் உச்சரிக்கும்போது, அதில் ப்ரணவத்தால் கூறப்படும் அனைத்து பொருள்களும் அடங்கும்; காரணம் “அ” என்னும் எழுத்தானது அனைத்தையும் சுருக்கமாக உரைக்கவல்லது என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. ப்ரணவத்தின் நடு எழுத்தான “உ” என்பதன் பொருளான “மட்டுமே” என்பது நேரடியாக நம்மால் உணர இயலும். ப்ரணவத்தின் இறுதி எழுத்தான “ம்” என்பதன் பொருளான “ஞானம் உடையவனாதல்” போன்ற அர்த்தங்கள், “நமோ” என்பதில் உள்ள இரண்டாவது அக்ஷரம் மூலம் (அதாவது – “ம்”) என்பதால் வெளிப்படுகிறது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 120)

390. அவைதானெவை யென்றால்.

அவதாரிகை - (இவை) என்று கீழருளிச்செய்தவத்தை விசதீகரிக்கக்காக தத்விஷய ப்ரச்நத்தை அநுவதிக்கிறார் (அவைதானெவை யென்றால்) என்று.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் “இவை” என்று அருளிச்செய்தார். அதனை மேலும் விரிவாக உரைக்கும்விதமாக, அவை தொடர்பான கேள்வியை “அவை எவை” என்று எழுப்பிக்கொள்கிறார்.

391. பூர்வக்ருத புண்யா புண்ய பலன்களை சிரகாலம் புஜித்து, உத்தர காலத்தில் வாஸனைகொண்டு ப்ரவர்த்திக்கு மத்தனை யென்னும்படி கையொழிந்த தசையிலே நாமார்? நாம் நின்ற நிலையேது? நமக்கினிமேல் போக்கடியேது? என்று பிறப்பன சில நிருபண விசேஷங்களுண்டு; அவையாதல், முன்பு சொன்னவையாதல்.

அவதாரிகை - அதுக்கு உத்தர மருளிச்செய்கிறார் (பூர்வக்ருத) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் எழுப்பட்ட கேள்விக்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, முன்பு செய்யப்பட்ட புண்ணியபாபரூப கர்ம த்வயித்தி னுடையவும் பலங்களை ஸ்வர்க்க நரகாதிகளிலே நெடுங்கால மநுபவித்து மேலுள்ள காலத்தில் பூர்வகர்ம வாஸநைகொண்டு புண்யபாபரூப கர்மங்களில் ப்ரவர்த்திக்கு மத்தனை யென்று சொல்லத்தக்கதாம்படி அச்சகர்மாவாய் கர்ம பலாநுபவத்தில் கையொழிந்து நின்ற தசையிலே காண்கிற தேஹமோ தேஹாதிரித்தரோ ஸ்வதந்த்ரரோ பரதந்த்ரரோ நாமாரென்றும், நசிக்கும்படி நின்றோமோ பிழைக்கும்படி நின்றோமோ? நாம் நின்ற நிலை யேதென்றும்; இப்படி நின்ற நமக்கினிமே லீடேறுகைக்கீடான போக்கடி யேதென்றும் தன்னடையே யுண்டாவன சில நிரூபண விசேஷங்களுண்டு, அந்நிரூபண விசேஷங்களாதல், பூர்வோக்தங்களான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களாத லென்கை.

விளக்கம் - முற்பிறவிகளில் செய்த புண்ணியம் மற்றும் பாவம் என்பதான கர்மங்களின் பலன்களை ஸ்வர்க்கம் மற்றும் நரகத்தில் நீண்டகாலம் அனுபவித்து, மீண்டும் இங்கு வந்து பிறந்து, அடுத்துள்ள காலகட்டங்களில் முன்பு செய்த புண்ணியபாவ கர்மங்களின் பழக்கம் காரணமாக, மீண்டும் அதே போன்ற செயல்களில் ஈடுபடுவர் என்று கூறலாம்படியாக, கண்களுக்குப் புலப்படாத கர்மவாசனைகளை உடையவர்களாக கர்ம பலன்களை அனுபவிக்கும்போது நாம் செயலற்ற நிலையில் நிற்கிறோம். மேலும் அந்த நிலையில், “நான் யார் – நான் இந்தச் சரீரமோ? அல்லது இந்தச் சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனா? நான் சுதந்திரமானவனா? நான் யாருக்கேனும் வசப்பட்டவனா? நான் அழியும்விதத்தில் உள்ளேனா? அல்லது நான் பிழைப்பேனா? எனது நிலை என்ன? இவ்விதமாக நிற்கும் எனக்கு இனி பிழைக்க வழியேது?”, போன்ற பல கேள்விகள் நமக்குள்ளே தானாகவே தோன்றுகின்றன. இப்படிப்பட்ட கேள்விகள் அல்லது முன்னர் கூறப்பட்டதான “தற்செயலாக ஏற்பட்ட புண்ணியம்” என்பதே இங்கு கூறப்படுகின்றன என்று கருத்து.

392. “யதாணி மோஷகா: பாந்தே” என்று தொடங்கி இதனுடைய க்ரமத்தை பகவத் சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்று.

அவதாரிகை - இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார க்ரமம் சாஸ்த்ரத்திலெங்கே சொல்லிற்றென்ன அருளிச்செய்கிறார் (யாதாணி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் ஸர்வேச்வரன் ஜீவனுக்குக் க்ருபை செய்தல் எப்படி என்பது குறித்து சாஸ்த்ரத்தில் எங்கு உரைக்கப்பட்டுள்ளது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - பகவச் சாஸ்த்ரம் நூற்றெட்டு ஸம்ஹிதையாயிற்றே யிருப்பது; அதிலே யொன்றிற்றே அஹிர்ப்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை. “பஞ்சராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸநஸ்ய வக்தா நாராயணஸ் ஸ்வயம்” என்கிறபடியே ஸகலத்துக்கு மாதிவக்தா பகவானாயிருக்கச் செய்தே தத்தத் ஸம்ஹிதைகள் தோறும் அவாந்தர வக்தாக்களுமுண்டிறே; அதிலிந்த ஸம்ஹிதைக்கு அஹிர்ப்புத்ந்ய ஸம்ஜ்ஞகனான ருத்ரன் வக்தாவாகையாலே இத்தை அஹிர்ப்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை என்கிறது; இந்த ஸம்ஹிதையிலே, “நுண்ணுணர்வின் நீலார் கண்டத்தம்மான்” என்கிறபடியே ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது ஸூக்ஷ்மதர்சியா யிருக்கும் ருத்ரனை, தேவர்ஷியாய் ப்ரஹ்மவித்தமனான ஸ்ரீநாரதபகவான் சென்ற நுவர்த்தித்து ஸ்வ ஸம்சயங்களெல்லாம் கேட்க, அவன் நிர்ணயித்துக் கொண்டு வாராநிற்க, பதினாலா மத்யாயத்தில் இவன் பண்ணின ப்ரச்நத்துக்கு உத்தரமாக ஸம்ஸார மோக்ஷ ஹேதுக்களான நிக்ரஹசக்தி அநுக்ரஹசக்தி யென்று ஸர்வேச்வரனுக் கிரண்டு சக்தி யுண்டென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, அதில் “திரோதாநகரீ சக்திஸ் ஸா நிக்ரஹ ஸமாஹ்வயா, புமாம்ஸம் ஜீவஸம்ஜ்ஞம் ஸா திரோபாவயதி ஸ்வயம்” என்று தொடங்கி நிக்ரஹாத்மிகையான சக்தியாலே திரோஹித ஸ்வஸ்வரூபாதிகளாய் ஜீவாத்மா ஸம்ஸரிக்கும்படியை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்து, அநந்தரம் அநுக்ரஹாத்மிகையான சக்தியாலே ஸம்ஸாராந் முக்தனாம்படியை ப்ரதிபாதிப்பதாக, “ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே, ப்ராம்யமானே ஸ்வகர்மபி:”, ஜீவே துக்காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே, ஸமீக்ஷிதஸ்து தாலோயம் கருணாவர்ஷரூபயா, கர்மஸாம்யம் பஜத்யேவ ஜீவோ விஷ்ணு ஸமீக்ஷயா சக்தி

பாவஸ் ஸவை ஜீவ முத்தாரயதி ஸம்ஸ்ருதே:, கர்மணீச ஸமேதத்ர தூஷ்ணீம் பாவ முபாகதே” என்று, ஸம்ஸார சக்ரஸ்தனாய் துக்காகுலனான ஜீவன் விஷயமாக ஸர்வேச்வரனுக்கொரு க்ருபை ஜநிக்கும்படியையும், அந்த க்ருபையடியாக உண்டான வவன் கடாஷுத்துக்கு விஷயபூதனாய்க் கொண்டு இவன் கர்மஸாம்யத்தை பஜிக்குமென்னுமத்தையும், அந்த அநுக்ரஹாத்மிகையான சக்தியினுடைய ஸத்பாவமிவனை ஸம்ஸாரத்தினின்று முத்தரிப்பிக்குமென்னு மிடத்தையும், கீழ் கர்ம ஸாம்யமென்றதின் கருத்தையும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லி,

விளக்கம் - பகவத்சாஸ்த்ரம் என்று கூறப்படும் பாஞ்சராத்திர ஆகமம் என்பது 108 ஸம்ஹிதைகளை உடையதாகும் (ஸம்ஹிதை என்றால் நூலின் உள்ள பிரிவு). அவற்றில் ஒன்று அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை ஆகும். பாஞ்சராத்திரத்தில் - பாஞ்சராத்திரஸ்ய க்ருத்ஸநஸ்ய வக்தா நாராயணஸ் ஸ்வயம் - பாஞ்சராத்திர ஆகமம் முழுவதையும் அருளிச்செய்தவன் ஸ்ரீமந்நாராயணன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அந்தச் சாஸ்த்ரம் முழுவதையும் முதலில் அருளிச் செய்தவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஆவான் என்றபோதிலும், அதில் உள்ள ஸம்ஹிதைகளை பலர் அருளிச்செய்துள்ளனர். அவற்றுள், இந்தச் ஸம்ஹிதையை அருளிச்செய்தவன் அஹிர்புத்ந்யன் என்ற பெயர் உள்ள சிவன் என்பதால், இது அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை எனப்படுகிறது. இந்த ஸம்ஹிதையில், திருவாய்மொழி (6-10-8) - நுண்ணுணர்வின் நீலார் கண்டத்தம்மான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸத்வகுணம் அதிகமாக உள்ளபோது நுட்பமாக உள்ள அனைத்தையும் அறியவல்ல சிவனை, தேவரிஷியும் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவரும் ஆகிய நாரதமஹரிஷி சென்றடைந்து, அவனை வணங்கி, தனக்கு இருந்த சந்தேகங்களைக் கேட்கத் தொடங்கினார். அப்போது சிவன் அவருடைய சந்தேகங்கள் அனைத்தையும் நீக்கியபடி உரைத்துக் கொண்டிருந்தான். அதில் பதினாலாவது அத்யாயத்தில் கேட்கப்பட்ட ஒரு கேள்விக்கு விடை அளிக்கத் தொடங்கினான். ஸம்ஸாரத்திலிருந்து (ஜீவனை) விடுவிப்பதற்கு ஸர்வேச்வரனுக்கு நிக்ரஹசக்தி மற்றும் அநுக்ரஹசக்தி என்பதான இரண்டு சக்திகள் உண்டு என்று உறுதியாக உரைக்கத் தொடங்கினான். அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதையில் - திரோதாநகரீ சக்திஸ் ஸா நிக்ரஹ ஸமாஹ்வயா, புமாம்ஸம் ஜீவஸம்ஜ்ஞம் ஸா திரோபாவயதி ஸ்வயம் - ஸர்வேச்வரனுடைய திரோதாநகரீ எனப்படும் நிக்ரஹசக்தியானது, ஜீவனுடைய ஞானத்தை

மறைக்கிறது - என்று தொடங்கி, நிக்ரஹம் செய்வதான சக்தி காரணமாக மறைக்கப்பட்ட ஸ்வரூபம் முதலானவற்றை உடைய ஜீவன், ஸம்ஸாரத்தில் எவ்விதம் உழன்றபடி உள்ளான் என்று விரிவாக உரைத்தான். அதனைத் தொடர்ந்து ஸர்வேச்வரனுடைய அனுக்ரஹ சக்தி காரணமாக ஜீவன் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை அடைகிறான் என்று விரிவாக உரைக்கும்விதத்தில் அஹிர்புத்த்ய ஸம்ஹிதையில் - ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே, ப்ராம்யமானே ஸ்வகர்மபி:, ஜீவே துக்காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே, ஸமீக்ஷிதஸ்து தாஸோயம் கருணாவர்ஷரூபயா, கர்மஸாம்யம் பஜத்யேவ ஜீவோ விஷ்ணு ஸமீக்ஷயா சக்தி பாவஸ் ஸவை ஜீவ முத்தாரயதி ஸம்ஸ்ருதே:, கர்மணீச ஸமேதத்ர தூஷ்ணீம் பாவ முபாகதே - இப்படியாக ஸம்ஸாரம் என்ற சக்கரத்தில் சுற்றியபடி உள்ள ஜீவன் விஷயத்தில் மஹாவிஷ்ணுவிற்குக் கருணை ஏற்படுகிறது. கருணை மழையைப் பொழியும் ஸர்வேச்வரனுடைய கடாசுஷத்திற்கு இலக்காகும் ஜீவன், கர்மம் அற்ற நிலையை அடைகிறான். ஸர்வேச்வரனுடைய அந்த அனுக்ரஹசக்தி காரணமாக அந்த ஜீவன் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து உயர்த்தப்பட்டு, புண்ணிய பாவ கர்மங்கள் இல்லாத நிலையை அடைகிறான் - என்று ஸம்ஸாரத்தில் சுழன்றபடி உள்ள ஜீவனுடைய துன்பகரமான நிலையை உரைத்து, அந்த ஜீவன் விஷயத்தில் ஸர்வேச்வரனுக்கு உண்டாகும் கருணையைக் குறித்து உரைத்தான்; தொடர்ந்து, அந்தக் கருணை காரணமாக ஏற்படுவதான ஸர்வேச்வரனுடைய கடாசுஷத்திற்கு இலக்காகும் ஜீவன், புண்ணிய பாவ கர்மங்கள் சமமாக உள்ள நிலையை (அதாவது அவை இல்லாமல் போகும் நிலையை) அடைகிறான் என்று கூறினான். அடுத்து கர்மஸாம்யம் (புண்ணியபாவங்கள் சமமாக உள்ள நிலை) என்பதைக் குறித்துத் தனது கருத்தைச் சுருக்கமாக வெளிப்படுத்தினான்.

வ்யாக்யானம் - “யதாஹி மோஷகா: பாந்தே பரிபர்ஹ முபேயுஷி, நிவ்ருத்த மோக்ஷணோத்யோகாஸ் ததா ஸந்த உதாஸதே, அநுக்ரஹாத்மிகாயாஸ்து சக்தே: பாதக்ஷணேததா, உதாஸாதே ஸமீபூய கர்மணீதே சுபாசுபே, தத்பாதாநந்தரம் ஜந்துர்யுத்தோ மோக்ஷ ஸமீக்ஷயா, ப்ரவர்த்தமாந வைராக்யோ விவேகேபிநிவேசவாந், ஆகமா நநுஸஞ்சிந்த்ய குரூநப்யுபஸர்ப்ப்யச, லப்தஸத்த: ப்ரகாரைஸ்தை: ப்ரபுத்தோ போதபாலந:” இத்யாத் யத்யாய சேஷத்தாலே, வழிபோகிறவன் ஸம்பாரத்தை வைத்து மறைய நின்றவளவிலே அவனுடைய

ஸம்பாரத்தை அபகரிப்பதாக உத்யோகிக்கிற தஸ்கரர், அந்த ஸம்பாரத்தை அவன் வந்து கைப்பற்றினவளவில், யாதொருபடி நிவ்ருத்த மோஷுணோத்யோக ராகா நின்றுகொண்டு எப்போது முதாஸீநரா யிருந்து விடுவர்கள்; அப்படியே, பகவதநுக்ரஹ சக்தி இவன் பக்கலிலே வந்த சூஷணத்திலே, இவ்வாத்மாவைத் தன் வழியே இழுப்பதாக புண்ணியபாப கர்மங்களிரண்டு மிவனை வந்து மேலிடாமல் உதாஸீநித்திருந்துவிடும்; அந்த அநுக்ரஹாத்மிகையான சக்தி தன் பக்கல் வந்த வநந்தரம் இச்சேதநன் மோஷு ஸமீஷு யுக்தனாய் ப்ரவர்த்தமாக வைராக்யனாய் விவேகா பிநிவேசியாய் சாஸ்த்ர ப்ரவணனாய் ஸதாசார்ய ஸமாச்ரயணம் பண்ணி லப்த ஸத்தாகனாய் லப்தஜ்ஞாநனாய் அந்த ஞானத்தை ரக்ஷித்துக்கொண்டு ஸாரக்ராஹியாய் ஸமுசிதோபாய பரிஹத்தாலே ஸம்ஸாரா துத்தீர்ணனாய் பரமபதத்தை ப்ராபிக்குமென்று சொன்னானிறே; ஆகையால், “யதாஹி மோஷுகா: பாந்தே” என்று தொடங்கி இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தினுடைய க்ரமத்தை ஆப்தப்ரமாணமான பகவச் சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற் றென்கிறார்.

விளக்கம் - தொடர்ந்து அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதையில் – யதாஹி மோஷுகா: பாந்தே பரிபர்ஹ முபேயுஷி, நிவ்ருத்த மோஷுணோத்யோகாஸ் ததா ஸந்த உதாஸதே, அநுக்ரஹாத்மிகாயாஸ்து சக்தே: பாதசூஷணேததா, உதாஸாதே ஸமீபூய கர்மணீதே சுபாசுபே, தத்பாதாநந்தரம் ஜந்துர்யுக்தோ மோஷு ஸமீஷுயா, ப்ரவர்த்தமாந வைராக்யோ விவேகேபிநிவேசவாந், ஆகமா நநுஸஞ்சிந்த்ய குரூநப்யுபஸர்ப்ப்யச, லப்தஸத்த: ப்ரகாரைஸ்தை: ப்ரபுத்தோ போதபாலந: - வழிப்போக்கன் ஒருவன் தனது தலையில் சுமந்து கொண்டு போகும் அதிகமான பாரத்தைக் கண்ட திருடர்கள், “இத்தனை பாரம் நாம் ஏன் சுமக்கவேண்டும்” என்று எண்ணி விலகுவது போன்று அநுக்ரஹத்தைப் பொழிவதான ஸர்வேச்வரனுடைய கடாசூஷம் ஜீவனின் மீது விழுந்த உடனேயே புண்ணியபாவ கர்மங்கள் விலகிவிடும்; அந்த நொடியிலேயே ஜீவன் மோஷுத்தின் மீது மிகுந்த ஆசை, ஞானத்துடன் கூடிய வைராக்யம், ஞானத்தில் ஆசை போன்றவற்றை அடைகிறான்; வேதசாஸ்த்ரங்களைக் கற்று உணரத் தொடங்குகிறான்; சிறந்த ஆசார்யர்களை அண்டியவனாக, தனது ஸ்வரூபம் விளங்கப்பெற்று, ஞானம் வளர்ந்து, தகுந்த உபாயத்தைக் கைக்கொண்டு மோஷும் அடைகிறான் - என்று உரைத்தான். அதாவது வழிப்போக்கன் ஒருவன் பாரம் நிறைந்த பொருளை

எடுத்துக்கொண்டு போகும்போது திருடர்களைப் பார்த்து, அந்தப் பொருள்களை மறைக்கும்போது, அவர்கள் வந்து அந்தப் பொருளைக் கைப்பற்றுகிறார்கள்; ஆனால் அந்தப் பாரமான பொருளை அந்த வழிப்போக்கன் மீண்டும் கைப்பற்றும்போது, அந்தத் திருடர்கள் ஏதும் செய்யாமல் இருக்கிறார்கள். இது போன்று ஸர்வேச்வரனுடைய அனுக்ரஹ சக்தி என்பது ஜீவனிடம் சேர்ந்த உடனேயே, அந்த ஜீவனைத் தங்கள் பக்கம் பற்றி இழுப்பதான புண்ணியபாவ கர்மங்கள் இரண்டும் ஏதும் செய்யாமல் இருந்துவிடுகின்றன. அந்த அனுக்ரஹ சக்தியானது தன் பக்கம் வந்தவுடன், அந்த ஜீவன் மோக்ஷத்தில் விருப்பம் கொண்டவனாகவும், வைராக்யம் வளரப் பெற்றவனாகவும், விவேகம் குறித்து ஆசை அடைந்தவனாகவும், சாஸ்த்ரங்கள் மீது ஆழ்ந்த விருப்பம் கொண்டவனாகவும், சிறந்த ஆசார்யனை அடைந்து தனது ஸ்வரூபம் குறித்து அறிந்தவனாகவும், அப்படிக்கிடைத்த ஞானத்தைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு ஸாரத்தை உணர்ந்தவனாகவும், தகுந்த உபாயத்தைக் கைக்கொண்டு ஸம்ஸாரத்திலிருந்து மேலே எழுந்து பரமபதத்தை அடைகிறான் - என்றான். ஆகவே - யதாஹி மோக்ஷகா: பாந்தே - என்பது தொடக்கமாக, எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் ஸர்வேச்வரன் ஜீவனைப் பற்றும் விஷயத்தில் நம்பத் தகுந்த ப்ரமாணமாக உள்ள பகவத்சாஸ்த்ரம் கூறுவதை அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 127)

2-3-9 கடிவார் தண்ணந்துழாய்க் கண்ணன் விண்ணவர் பெருமாள்

படிவான மிறந்த பரமன் பவித்திரன்சீர்

செடியார் நோய்கள் கெடப் படிந்து குடைந்தாடி

அடியேன் வாய்மடுத்துப் பருகிக் களித்தேனே

பொருள் - பரிமளம் நிறைந்ததும், குளிர்ந்ததும், அழகானதும் ஆகிய துளசிமாலை அணிந்த க்ருஷ்ணனும், நித்யஸூரிகளுடைய நாதனும், பரமபதத்தில் கூடத் தனது திருமேனிக்கு ஒப்பான பொருள் ஏதும் இல்லாதவனும், மிகுந்த தூய்மையானவனும், தூய்மை அளிப்பவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கல்யாணகுணங்களில் - ஒன்றோடு ஒன்று பிணைந்து கிடப்பதான புத்ர போன்ற எனது ஸம்ஸார நோய்கள் அனைத்தும் விலகும்படியாக நான் முழுகி, வாய் கொண்டு, பருகி இன்பம் அடைந்தேன்.

அவதாரிகை - “ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா” என்கிறபடியே, என்னுடைய ஸகல துரிதங்களும் போம்படி ஸர்வேச்வரனை அநுபவிக்கப் பெற்றேன் என்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

விளக்கம் - தைத்திரீய ஆனந்தவல்லி - ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா - இந்த ஜீவன் அனைத்து திருக்கல்யாணகுணங்களும் உடைய ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்ந்து தனது விருப்பங்களை அநுபவிக்கிறது - என்று

கூறுவதற்கு ஏற்ப, எனது அனைத்துவிதமான துக்கங்களும் நீங்கும்விதமாக நான் ஸர்வேஸ்வரனை அனுபவிக்கப் பெற்றேன் என்று மகிழ்ந்து நிற்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கடிவார் தண்ணந்துழாய்க் கண்ணன்) பரிமளப்பரசுரமான திருத்துழாய் மாலையையுடைய க்ருஷ்ணனென்னுதல்; மது ஸ்யந்தியா நின்றுள்ள திருத்துழாயை யுடையவன் என்னுதல். (விண்ணவர் பெருமான்) இவ்வொப்பனையழகாலே எழுதிக் கொள்வது, அநந்த வைந்தேயாதிகளை யாயிற்று. (படிவானமிறந்த பரமன்) தன் படிக்கு வானிலுள்ளார் ஒப்பாகாதபடி யிருக்கிற பரமன். பரமஸாம்யாபந்நரான நித்யஸூரிகளும் தன் படிக்கு ஒப்பாகாதபடியான மேன்மையுடையவன் என்னுதல்; தன் திருமேனிக்கு, வானமுண்டு - மேகம், அது ஒப்பாகாதபடியிருக்கிறவன் என்னுதல். (பவித்திரன்) இவ்வடிவழகை ஸம்ஸாரிகளும் அநுபவிக்கைக்கு யோக்யரம்படி பண்ணும் சுத்தியை யுடையவனுடைய சீருண்டு - கல்யாணகுணங்கள்; அவற்றை, அடிகாண வொண்ணாதபடி தூறு மண்டிக் கிடக்கிற ஸம்ஸாரிக ஸகலதுரிதங்களும் போம்படி வந்து கிட்டி, நாலு மூலையும் புக்கு அவகாஹித்து, அநந்யார்ஹனான நான் முழுமிடறு செய்து அநுபவித்து, யமாதிகள் தலையிலேயும் அடியிட்டுக் களிக்கப்பெற்றேன். படிந்து - கிட்டி. குடைந்து - எங்கும் புக்கு. ஆடி - அவகாஹித்து. அடியேன், வாய்மடுத்துப்பருகி - பெருவிடாயோடே அநுபவித்து. (களித்தேனே) இதரவிஷய ஸ்பர்சம் துக்கமேயானாற்போலே, பகவத் குணாநுபவம் களிப்பேயாகக் கடவது.

விளக்கம் - (கடிவார் தண்ணந்துழாய்க் கண்ணன்) - அடி என்றால் பரிமளம், வார் என்றால் மிகுதி என்று பொருள். தமிழ் நிகண்டுவில் - வார்தல் பொழிதல் ஒழுகல் இவை நெடுமையாகும் - என்றது காண்க. இங்கு கடி என்ற பதத்தின் மேன்மை கொண்டு ஒரு பொருளையும், வார் என்ற பதத்தின் மேன்மை கொண்டு மற்றொரு பொருளையும் அருளிச்செய்கிறார். முதல் பொருளில் - மிகுந்த நறுமணம் கொண்டதான துளசிமாலை அணிந்த க்ருஷ்ணன்; இரண்டாம் பொருளில் - தேன் மிகுதியாகப் பெருகி நிற்கும் துளசிமாலை அணிந்த க்ருஷ்ணன். (விண்ணவர் பெருமான்) - இப்படிப்பட்ட ஒப்பனை அழகால் எழுதி எடுத்துக்கொள்வது யாரை என்றால் ஆதிசேஷன், கருடன் முதலான நித்யஸூரிகளை ஆகும்.

(படிவானமிறந்த பரமன்) – படி என்றால் ஸ்வபாவம் அல்லது திருமேனி. வானம் என்ற பதம் – மஞ்சா: க்ரோசந்தி – கட்டில் ஓசை எழுப்புகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப வானில் உள்ளவர் என்பதாகும். ஆக தனது ஸ்வபாவம் மற்றும் திருமேனிக்கு வானிலும், வாணைக் கடந்து உள்ள பரமபதத்திலும் யாரும் ஒப்பாக இல்லாதவன். அனைத்துவிதங்களிலும் தன்னை ஒத்துள்ள பரமபதத்தில் உள்ள நித்யஸூரிகளும் கூடத் தனக்கு ஒப்பாகமாட்டார்கள் என்னும்படியான மேன்மை உள்ளவன். தனது திருமேனிக்கு வானமும் ஒப்பாகாதபடி உள்ளவன். (பவித்ரன்) - இந்த வடிவழகை நித்யஸூரிகள் மட்டும் அல்லாமல், ஸம்ஸாரிகளும் அனுபவிக்கச் செய்யும்படியாக, அதனை அனுபவிக்கத்தகுந்த தூய்மை உள்ளவராகச் செய்பவன். (சீருண்டு) - திருக்கல்யாண குணங்கள். தூறு என்றால் அவித்யை அல்லது அறியாமை. அவனுடைய உயர்ந்த குணங்களை உணர்ந்து கொள்ள இயலாதபடி அவித்யை முதலானவை சூழ்ந்தபடி உள்ள ஸம்ஸார துன்பங்கள் அனைத்தும் விலகும்படி அவனை வந்தடைந்து, நான்கு மூலைகளிலும் புகுந்து முழுகி, மற்ற யாருக்கும் அடிமையல்லாத நான், வாய் நிரம்ப அவனுடைய குணங்களைக் குடித்து; இதனால் யமன் போன்றவர்கள் தலைகளிலும் நடந்து போகும்படி ஆனந்தம் அடைந்தேன். படிந்து - அருகில் சென்று. குடைந்து - எங்கும் புகுந்து. ஆடி - உட்புகுந்து. வாய் - மிகுந்த தாகம் எடுத்தவன் போன்று அனுபவித்து. (களித்தேனே) - ஸர்வேச்வரன் தவிர உள்ள விஷயங்களின் தீண்டுதல்கள் துன்பம் மட்டுமே அளிக்கவல்லவை என்பது போன்று, பகவத்குணங்களின் அனுபவம் என்பது மகிழ்வை மட்டுமே அளிப்பதாகும்.

2-3-10 களிப்பும் கவர்வுமற்றுப் பிறப்புப்பிணி மூப்பிறப்பற்று

ஒளிக்கொண்ட சோதியமாய் உடன்கூடுவதென்றுகொலோ

துளிக்கின்ற வானிந்நிலம் சுடராழி சங்கேந்தி

அளிக்கின்ற மாயப்பிரான் அடியார்கள் குழாங்களையே

பொருள் – உலகவிஷயங்கள் கிடைத்தால் மகிழ்ச்சி, அவை கிடைக்காவிட்டால் ஏற்படும் துக்கம் முதலானவை நீங்கப்பெற்றும்; இது போன்ற நிலை ஏற்படக் காரணமாக உள்ள பிறப்பு, பிணிகள், வயோதிகம், மரணம் போன்றவை நீங்கப்பெற்றும்; ஞானம் முதலான ஒளிகளுக்கு ஒளியைத் தருவதான ஒளி

பொருந்திய சரீரத்தை அடையப்பெற்றும்; மழையைப் பொழியும் ஆகாயம், அதனால் பிழைத்திருக்கும் பூமி, ஒளி வீசும் சக்கரம் மற்றும் சங்கு முதலானவற்றை எந்தி நின்று ரக்ஷிப்பவனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய நித்யஸூரிகளின் கூட்டத்தை அடைந்து - அவர்களுடன் சேர்ந்து அனுபவிப்பது எந்த நாளிலோ?

அவதாரிகை - “களித்தேனே” என்னா, “திரியட்டும் ஸம்ஸாரிகளோடே யிருக்கையன்றியே, இவ்வநுபவத்துக்கு தேசிகரான நித்யஸூரிகள் திரளிலே போய்ப்புகுவது எப்போதோ?” என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் “களித்தேனே” என்று அருளிச்செய்தார். என்றாலும் இந்தப் பாசுரத்தில், “மீண்டும் இந்த உலகில் உள்ள ஸம்ஸாரிகளுடன் சேர்ந்து இருத்தல் என்ற நிலை நீங்கப்பெற்று, ப்ரஹ்மானந்தம் என்ற அனுபவத்தை அறிந்தவர்களாகிய நித்யஸூரிகளின் கூட்டத்தில் சென்று சேர்வது எப்போதோ?”, என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (களிப்பும்) இதரவிஷயாநுபவத்தாலே வரும் களிப்பும். (கவர்வும்) அவை பெறாதபோது ஆசைப்பட்டு வரும் க்லேசமும்; (அற்று) போய். இவை இரண்டுக்கும் அடியான ஜந்மம், அது புக்கவிடத்தே புகக்கடவதான வ்யாதி, அநந்தரம் வரும் ஜரை. “இத்தோடேயாகிலும் இருந்தாலாகதோ?” என்று நினைத்திருக்கச்செய்தே வரும் நிரந்வய விநாசம், இவையடைய அற்று. (ஒளிக்கொண்ட சோதியமாய்) ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் கலசின இந்த சரீரம் போலன்றியே, சுத்தஸத்வமயமாய், நிரவதிக தேஜோரூபமான சரீரத்தையுடையோமாய். (உடன்கூடுவதென்றுகொலோ) “நான், எனக்கு” என்று அகலவேண்டாத இவ்வுடம்புடையார் திரளிலே போய்ப்புக்கு நெருக்கப்பெறுவது என்றோ? (துளிக்கின்ற இத்யாதி) வர்ஷிக்கையே ஸ்வபாவமாகவுடைத்தான ஆகாசம், அத்தாலே விளையக்கடவதான இந்த பூமி, இவற்றைக் கடற்கரைவெளியிலே நோக்கினாற்போலே, திவ்யாயுதங்களைத் தரித்து நோக்குகிற ஆச்சர்யபூதன். (சுடராழி சங்கேந்தி அளிக்கின்ற மாயப்பிரான்) பரமபதத்தில் ஆபரணமாய்க் காட்சி தரும், இங்கு ஆயுதமாயிறே இருப்பது. இப்படி ரக்ஷிக்கிறவனுடைய அந்த ரக்ஷணத்திலே தோற்றிருப்பாராய், அவன்

தன்னோடொக்க ப்ராப்யருமாய், பகவத்குணங்களுக்கு தேசிகராயிருப்பாருமாய், போதயந்த: பரஸ்பரத்துக்குத் துணையாயிருக்கிறவர்களுடைய குழாங்கள். கலியர் “கலவரிசிச் சோறுண்ண” என்னுமாபோலே அத்திரள்களிலே போய்ப் புகப்பெறுவது எப்போதோ? என்கிறார்.

விளக்கம் - (களிப்பு) - அவனை அல்லாமல் உள்ள மற்ற உலகவிஷயங்களை அனுபவிப்பதால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சி. (கவர்வு) - கவர்வு என்றால் துன்பம். அந்த விஷயங்கள் கிட்டாதபோது அடையும் துன்பம். (அற்று) - இந்த இரண்டு நிலைகளும் உண்டாகக் காரணமாக உள்ள ஜன்மம்; இந்த ஜன்மம் என்பது கிட்டியவுடன் பீடிப்பதான பிணிகள்; அதனைத் தொடர்ந்து ஏற்படும் வயோதிகத்தன்மை. “இவை மட்டும் இருந்தாலும், அவற்றுடன் இருக்கலாம்” என்று கருதும்போது ஏற்படும் மரணம்; இவை அனைத்தும் முற்றிலுமாக இல்லாமல். (ஒளிக்கொண்ட சோதியமாய்) - ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகிய குணங்கள் கலந்துள்ள இந்தச் சரீரம் போன்று அல்லாமல், சுத்தஸத்வ மயமாகவும் எல்லையற்ற ஒளியுள்ளதாகவும் காணப்படும் சரீரம் கொண்டு. (உடன்கூடுவதென்றுகொலோ) - இந்த உலகில் உள்ளவர்கள், “அடியார்களுடன் வாழ்வதே இலக்கு” என்று அறிந்தவர்களோடு உள்ளபோதிலும், தங்களுடைய “நான், எனது” என்று சிந்தனை காரணமாக, அப்படி வாழாமல் உள்ளனர்; ஆனால் அவ்விதம் சிந்தனை கொள்ளாமல் உள்ளதால் சேர்ந்து வாழும்படியான ஞானம் உள்ள நித்யஸூரிகள். அப்படிப்பட்ட திவ்யமான சரீரம் கொண்ட அந்த நித்யஸூரிகளின் கூட்டத்தில் சென்று வாழ்வது என்றோ? (துளிக்கின்ற இத்யாதி) - மழை பொழிவதை மட்டுமே இயல்பாகக் கொண்ட ஆகாசம், அதனால் அனைத்தும் விளையப்பெறும் இந்த பூமி முதலானவற்றை இராமனாக நின்று கடற்கரையில் ரக்ஷித்தது போன்று தனது திவ்யமான ஆயுதங்களைத் தரித்தபடி காப்பாற்றும் மாயன். “கடற்கரைவெளி நோக்கினாற்போலே” என்பது என்ன? இராமனே அடைக்கலம் என்று வந்த வானர்கள் கடற்கரையில் இருந்தபோது, தான் உறங்கும் நேரத்தில் அவர்களால் பாதுகாக்கப்பட்ட இராமன், அவர்கள் உறங்கியபோது தான் விழித்திருந்து வில்லும்கையுமாக அவர்களைக் காப்பாற்றியபடி இருந்தான்; அப்படிப்பட்ட நிகழ்வை இங்கு உரைக்கிறார். (சுடராழி சங்கேந்தி அளிக்கின்ற மாயப்பிரான்) - பரமபதத்தில் உள்ளபோது ஆபரணங்களாக உள்ள சங்கு, சக்கரம் போன்றவை

இந்த உலகிற்கு அவன் வரும்போது ஆயுதங்களாக உள்ளன. இப்படியாகக் காப்பாற்றும் அவனுடைய பண்புகளில் தங்களை இழந்தவர்களாக, அவனோடு எப்போதும் சேர்ந்திருக்க வாய்ப்பு உள்ளவர்களாக, அவனுடைய உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்களை நன்றாக அறிந்தவர்களாக, தங்களுடைய திவ்யமான அனுபவங்களை ஒருவருக்கொருவர் உணர்த்தியபடி துணையாக உள்ள நித்யஸூரிகளின் கூட்டத்தை, மிகுந்த பசி உள்ளவர்கள் ஒரு பாளை நிறைய உள்ள அரிசிச்சோறு உண்ணவேண்டும் என்று சிந்திப்பது போன்று, அவர்களுடைய கூட்டத்தில் சென்று கலப்பது எப்போதோ என்று கூறுகிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 92)

89. தீவினைக்கரு நஞ்சை நல்வினைக்கின் னமுதினைப்

பூவினை மேவிய தேவிமணாளனைப் புன்மையள்கா

தாவினை மேய்க்கும் வல்லாயனையன் றுலகீரடியால்

தாவின வேற்றை யெம்மாளை எஞ்ஞான்று தலைப்பெய்வனே

பொருள் - அடியார்களுடைய பாவங்களுக்குப் பொருத்தமான விஷம் போன்றவனும், பக்தி போன்ற ஸத்கர்மங்களுக்கு அமிர்தம் போன்றவனும், தாமரைமலரில் வீற்றுள்ள மஹாலக்ஷ்மிக்கு நாயகனும், தாழ்மையான செயல் என்று இகழாமல் பசுக்களை மேய்த்தவனும், மஹாபலியின் காலத்தில் அனைத்து லோகங்களையும் தனது இரண்டு அடிகள் கொண்டு அளந்தவனும் ஆகிய எனது ஸர்வேச்வரனை நான் எப்போது சென்று சேர்வேனோ?

அவதாரிகை - ஸம்ஸாரிகளிற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தராகப் பெற்றோம்; இனியவனைப் பெற்ற நுபவிக்கிறவர்களோடு நாம் ஸஜாதீயராகப் பெறுவதென்றோ? என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரிகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவராக நிற்கும் நிலையை நாம் அடைந்தோம்; இனி அவனை அடைந்து, எப்போதும் அவனை அனுபவித்தபடி உள்ளவர்களுடன் நாம் எப்போதும் சென்று சேர்வோம் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தீவினைக் கருநஞ்சை) பகவத்ப்ராப்திக்கு ப்ரதிபந்தகமான துஷ்கர்மங்களுக்காற்ற வொண்ணாத நஞ்சாயுள்ளவனை. (நல்வினைக்கு) பலாபிஸந்தி ரஹிதமான கர்மத்தைப் பரிகரமாகவுடைய பக்திக்கு. (இன்னமுதத்தினை) நிரதிசய போக்யனாய், பரமப்ராப்யனாயுள்ளவனை. இப்படி பாபங்களைப் போக்குகைக்கும் தன்பக்கல் ருசி ஜநகனாகைக்கு மடியென்னென்ன, (பூவினை மேவிய வித்யாதி) பிராட்டி யோட்டைச் சேர்த்தியாலே, பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லபனாகைக்கு மேற்பட வில்லையிறே மேன்மைக்கு, (புன்மையித்யாதி) அம்மேன்மையுடைய னாயிருக்கச் செய்தே, அவளோட்டைச் சேர்த்தியாலே யாச்ரிதர்க்கு ஸுலபனாயுள்ளவனை. (புன்மையெள்கா தாவினைமேய்க்கும்) ச்ரிய:பதியான தன் மேன்மைக் கிது போருமோ? இது புல்லிதென்றிகழாதே பசுக்களை மேய்க்குமாயிற்று. (வல்லாயனை) மற்றும் பசுமேய்ப்பா ருடம்பிலே துளி நீரேறிட்டுக் கொள்ளிலும் அதுக்கு மவஸரமில்லாதபடி யிருக்குமவனை. (அன்றுலகித்யாதி) ஒருரை ரசுஷித்தாற்போலே இப்பூமியாக ரசுஷிக்குமவனை. (ஏற்றை) லோகத்தையடையத் தன் திருவடிகளின் கீழே யிட்டுக் கொள்ளப் பெற்றபடியாலே மேனாணித்திருக்கிறவனை. இத்தால் வந்த பலமும் தன்னதாயிருந்தபடி. (எம்மானை) அவன் வெற்றியாலே மேனாணித்திருக்க வல்லானானாற் போலேயாயிற்று இவர் அவன் செயலுக்குத் தோற்கவல்லபடி. (எஞ்ஞான்று தலைபெய்வனே) அவன் படிகளிலையான பின்பு, நாளிழவல்லது பொருளிழவில்லையிறே. அப்பேறு பெறும் நாளென்றோ? வென்கிறார். “அபீதாநீம் ஸகாலஸ் ஸ்யாத்” பதினாலாண்டுங் கழிந்தால் வரக்கடவதிறே; அந்நாளின்றாகப் பெறுவது காணென்றாற்போலே.

விளக்கம் - (தீவினைக் கருநஞ்சை) - அவனை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள தீய கர்மங்களுக்குப் பொறுக்க இயலாத நஞ்சு போன்றுள்ளவன். (நல்வினைக்கு) - அவனைத் தவிர மற்ற பலன்களைக் குறித்து எண்ணாமல் செய்யும் பக்திக்கு. (இன்னமுதத்தினை) - எல்லையற்ற இன்பம் அளிப்பவன், அடையவேண்டிய உயர்ந்த இலக்காக உள்ளவன். இவ்விதம் நம்முடைய பாவங்களை அவன் விலக்குவதற்கும், தன் மீது மிகுந்த ஆசையை நமக்கு அவன் ஏற்படுத்துவதற்கும்

காரணம் என்ன என்று அடுத்து அருளிச்செய்கிறார். (பூவினை மேவிய வித்யாதி) - மஹாலக்ஷ்மியுடன் சேர்ந்து இருக்கும் காரணத்தால் ஆகும். மஹாலக்ஷ்மியின் நாதன் என்பதைக் காட்டிலும் உயர்ந்த மேன்மை வேறு இல்லை. (புன்மையித்யாதி) - அப்படிப்பட்ட மேன்மை உள்ளபோதிலும், அவளுடன் சேர்ந்து இருக்கும் காரணத்தினால், அடியார்களுக்கு மிகவும் எளிதாக அடையக்கூடியவன். (புன்மையெள்கா தாவினைமேய்க்கும்) - மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாக உள்ள நமது மேன்மைக்கு இது தாழ்ந்த செயல் என்று எண்ணாமல் பசுக்களை மேய்த்தான். (வல்லாயனை) - பசுமேய்ப்பவர்களின் சரீரத்தின் மீது ஒரு சொட்டு நீர் விழுந்தாலும் ஒரு மலையை எடுத்துப் பிடித்துக் காப்பாற்றும்படி, அவர்களுடைய துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதவன். (அன்றுலகித்யாதி) - அப்படி ஒரு ஊரைக் காப்பாற்றியது போன்று இந்தப் பூமியைக் காப்பாற்றியவன். (ஏற்றை) - லோகங்களைத் தனது திருவடிகளின் கீழ் பெற்றதன் காரணமாகப் பெருமிதம் கொண்டு நின்றான். அவ்விதம் செய்தது தனது பாக்கியம் என்று நின்றான். (எம்மானை) - லோகங்களைத் தனது திருவடிகளின் கீழ் பெற்றதன் காரணமாகப் பெருமிதம் கொண்டு நின்றது போன்று, ஆழ்வார் அவனுடைய செயல்களை எண்ணிப் பெருமிதம் கொண்டு அவனிடம் தோற்றார். (எஞ்ஞான்று தலைபெய்வனே) - அவனுடைய செயல்கள் இது போன்று உள்ளது; அவற்றுக்கு அடிமையான பின்னர் அவனை அடைய இயலாமல் தாமதமாகும் ஒவ்வொரு நாளையும் இழந்து நின்றபோதிலும், அவனை இழப்பது இல்லை அல்லவோ? ஆனால் அத்தகைய வஸ்துவான அவனை அடைவது என்றோ? இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் (24-37) - அபீதாநீம் ஸகாலஸ் ஸ்யாத் - கௌசலை இராமனிடம், “நீ காட்டிலிருந்து மீண்டும் வரும் நாள் இன்றே வராதோ?” - என்றது காண்க. அதாவது பதினான்கு ஆண்டுக கழிந்து இராமன் மீண்டும் வந்துவிடுவான் என்றாலும், பொறுக்க இயலாமல் உரைத்தாள். இது போன்று இவரும் உள்ளார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்